

Juni. De zomer is begonnen. Vandaag was het een mooie dag. Een dag, met zon overgoten. Aan u, zieke of bejaarde lezer, wil ik een klein ruikertje aanbieden:

Zonnewende.

Een blomken heb ik staan, nabij
me, in de oude boekenzale,
dat altijd, naar den dag toe, keert
zijn blaarkens, altemale;
het wenden mag ik zus of zoo,
dat ik begere volgt het noo,
en 't zoekt, weerom naar mij gericht,
nog altijd liever 't zonnlicht!

Ach, ware ik als dat blomken is,
in al mijn doen en laten,
mijn zorgen, mijn bekommernis,
in huis en achter straten:

GERRIT OVERDUIN en *CLARA VAN DER VLIES*

't zij wat men doet of niet en doet,
't zij wat ik immer lijden moet,
naar U, met herte en ziel, gericht,
o alverzettend zonnlicht!

't Is duister nu en zwaar, te mets,
omtrent mij: oude kwalen
en nieuwe, doen, van zielgekwets,
mij moe zijn, menigmalen,
tot dat, o God, naar U gewend,
mijn' duisterheid den dag erkent,
en ziende U, met mijne oogen dicht,
ik asem hale, in 't zonnlicht.

Gezelle.

Over de zieken en bejaarden kan ik niet veel vermelden. Dat komt ook doordat diverse pijnlijders tot de chronische patiënten behoren. Naar de mens gesproken is er weinig hoop op beterschap. Naar de Geest gesproken is er, voor allen die de Heere verwachten, een gouden eeuwigheid weggelegd..

En zeker is geen ziekte daar,
geen ongeluk, geen dood,
geen boze duivel, geen gevaar
en geen gebrek aan brood.

Deze maand werden we opgeschrikt door een ernstig ongeluk. Dat overkwam onze geliefde Moeder. Moeder werd, toen ze, op de brommer, terugkeerde van een bezoek aan een ziekenhuis te Dordrecht, door een auto geschept. Die auto reed op de verkeerde weghelft. Moeder werd tegen een hek gesmeten en viel op de vuile grond. Haar onderbeen, van de knie tot en met de voet, was op vier plaatsen gebroken en verbrijzeld. Op haar verzoek werd ze naar het ziekenhuis te Sliedrecht vervoerd. Uren zijn de dokters bezig geweest met opereren om de stukken een beetje bij elkaar te krijgen. 't Scheelde niet veel, of het been was geamputeerd.

't Gebeurde op een donderdag. Vergeefs zocht ik de vertrouwde gezichten van Vader en Moeder in

de kerk te Waddinxveen.

Ik kan me niet heugen dat ze ooit een donderdag oversloegen. Bij thuiskomst hoorde ik de droeve boodschap. Nu is het alweer weken geleden. Moeder is voor de tweede keer geopereerd. Die operatie was nodig vanwege de hevige pijn die ze leed. Ook dat is inmiddels al een week geleden. Toen ik vandaag, vrijdag 14 juni, bij haar was, leed ze nog hevige pijn. Pijn in het gebeente. Toch, midden in de pijn mocht ze de boodschap doorgeven:

Zijn goedheid gaat het al te boven,
Zijn goedheid duurt in eeuwigheid!

Het was haar verlangen om te mogen heengaan naar de hemelse Bruidegom. Maar de raad van de Heere bestaat.

Van 't begin af heb ik wel hoop gehad dat Moeder nog een poosje zou blijven, ook toen haar hart dreigde te bezwijken. Maar wie ben ik?

Ik had geen tekst of iets dergelijks. 't Werd veroorzaakt door de vreemde ervaring dat ik er absoluut niet in kon komen, dat ons Moedertje zou sterven. Hoe het ook zij: Ook dit kwaad in dit jammerdal (moeder jammert nooit), zal meewerken ten goede. De Heere zij u nabij in deze lange, smartelijke weg. Vanmiddag merkte ik dat uw weerstand begon te breken door de afmatting van de pijn. Maar Hij geeft de moede kracht en vermenigvuldigd sterkte die geen sterkte hebben!

Mèt Moeder ging ook Vader hollende achteruit. Ja, er wordt door de zussen goed voor hem gezorgd..maar de slaap week van z'n ogen. De Heere sterke ook hem. Gelukkig dat jullie elkaar nog mogen hebben. 't Zou groot zijn als jullie, op Gods tijd, samen, tegelijk, mocht ingaan in des Konings paleis.

Hartelijk gegroet en Gode bevolen namens ons allen!